

Ondřej Fencel
& Hromosvod

Sen nenasytných kluků

12

SEN NENASYTNÝCH KLUKŮ

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

S každým dalším douškem zlata
neprodleně mládnou,
zalejvám si v sobě kytku,
přece neuvadnu,
myšlenky jak mocnou silou
prorážejí stěny,
jenže ráno vracejí se odmocněný.

Tohle je sen nenasytných kluků,
chtěl bych si jen,
chtěl bych si spálit ruku,
z Karlova mostu si skočit na panáka,
na konečný vyrazit tramvajáka.

S každou další kocovinou hlasitěji kňourám,
velkolepý novostavby nenápadně bourám,
myšlenky jsou uvězněný na ostrově Elba,
u Waterloo už se chystá dělostřelba.

S každou další tullamorkou rostou vlny chtěče,
myšlenky jak akrobati házejí si míčem.
Když se ráno ploužím chodbou od cizího bytu,
s každým lokem vody cejtím realitu.

Tohle je sen nenasytných kluků,
chtěl bych si jen, chtěl bych si spálit ruku,
z Karlova mostu si skočit na zelenou,
Prvního máje si vybrat dovolenou.

Z Karlova mostu si skočit na dvě decky,
na jednu sklenku a vypít celý necky.
Chtěl bych si jen, chtěl bych si spálit ruku,
tohle je sen nenasytných kluků.

TEMPERAMI

(Vojtěch Jindra, Ondřej Fencel, Jaryn Janek
/ Ondřej Fencel, Vojtěch Jindra)

Nad Prahou vězí den
v oblacích zapojen,
ty spíš anebo děláš, že spíš,
máš strach, už víš,

že přijde tma, unhappy end,
odjíždíš na víkend,
budeš svá anebo někoho tam,
kam já už nevidím,
protože taky vím,
že jsme klam
a že tě nezviklám.

Ticho, to je plátno prázdný,
prostře se ti jako stůl,
mezi námi už jen rám zbyl
z obrazů.

Ticho, to je plátno prázdný,
namaluj mi jen pár vět,
ať temperami tvůj hlas dál zní
jako odpověď'.

Mraky jdou na špacír,
křeslo můj houpací
krájí čas na kousky snů
a zbytky pohledů,
který nehoří,
taky už ví,
že z nás dvou je půl.

HOLKA Z KONCE BŘEZNA

(Vladimír Cihelka, Ondřej Fencel
/ Vojtěch Jindra, Ondřej Fencel)

Holka jarem vonící, nikdo ji tu nezná,
prozpěvuje ulicí slova z konce března,
sbírám střepy radosti, dneska by mi píchly
při dobytí pevnosti v druhém patře v Michli.

Nedělám s tím tajnosti, kousek už jsem ušel,
nebolí mě od kosti, je to nemoc duše,
holka něžně zavelí, je v ní kousek léta,
stíny nad tou postelí věští smutek světa.

Najednou je po boji, slova se mi pletou,
schovávám se v pokoji v šeru za roletou,
zatajil jsem refrény, zpíval jenom sloky,
odrážím se od stěny a slyším mizet kroky.

Láska na tři loky...

HRÁLI JSME DO RÁNA

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

Hráli jsme do rána nahlas a divoce
a to, co bylo, jsme nechali při vodce
za pianem.
Já sám a ty sama v maličký ponorce,
pod břehem neznáma
pěli jsme od srdce
s kapitánem.
Hladina hledaná, hlídaná hlavami,
pak fatamorgána, valí se tsunami,
to se stane.

Pili jsme na Dána a potom na louce
spadli jsme do trávy, oba dva vědouce,
že jsme v háji.

Dvě duše špinavý, však čistý dvojhlasý,
vteřiny napnutý jak struna u basy,
čas nás krájí.

A na tom čirým skle dělaj se pavoučky,
duše je jen pískle, tělo je slaboučký,
už nás mají.

Hráli jsme do rána nahlas a divoce,
bylas má nirvána, já tvoje ovoce
zakázané.

A jestli nemáš dost, pivo je v potoce,
jsem cizí přítomnost, najdem se po roce,
jestli vstanem.

Ráno u zrcadla ze všeho ohol se,
noc do dna vyřvaná šeptá ti o holce...
Amen.

TVŮJ SVĚT

(Vojtěch Jindra / Ondřej Fencel)

Tvůj svět touží modrý být,
skákat v loužích, neměnit,
tvůj svět louží nezaslouží
smutné zítřky vyženit.

Tvůj svět bydlí tam, kam sen
jednou bude odnesen,
ale teď ne, teď se vedme
za ručičky po lese.

Tvůj svět zná jen mámin smích,
dusno je mu v lavicích,
nechce pouta časožrouta,
raději jet na saních.

Tvůj svět chtěl by zlepšit svět,
jenom tak a jenom teď,
o okovech reality
ani trochu nevědět.

Volné pole, nechte nám je,
jak se nám chce plápoláme,
nepopsané, odevzdané,
nechcem mít strach, co se stane.

Tvůj svět bydlí tam, kam sen
jednou bude odnesen.

DUHA NAD ŽIŽKOVEM

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

Duha nad Žižkovem barví dvorky,
čin se slovem lezou do Viktorky,
odlétají hledat kompromisy,
já jsem déšť a modrý nebe ty jsi.

Duha nad Karlínem jako brána,
dohoda je vínem podepsána,
den je na západě cizí, složil zbraně,
světlo po poradě mizí odevzdaně.

Navoněná, navoněná, navoněná
tma se plouží kolem louží unavená.
Nalomenej, nalomenej, nalomenej
den se chýlí, už je v cíli, unavenej.

Mlha nad Žižkovem, ráno pláče,
čin se slovem lezou z nonstopáče,
na chodník dvě stejný šavle překřížený,
zdá se, že jsou oba vyléčený.

Převoněná, převoněná, převoněná
tma se plouží kolem louží unavená,
připravenej, připravenej, připravenej
den si v listí zuby čistí nabuzenej.

BYLO NÁM MÍŇ

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

Když nad Prokopským údolím
se rozezní zvuk lokálky,
tak já, ač už to nebolí,
si v očích suším korálky,
na nitku snů a dávnejch vin,
z nostalgie utkanou,
navazuju dětskej splín a lásku,
který chyběl stín.

Klubko slanejch vzpomínek
rozmotávám po duši,
pod kabátem zabuší,
rozhoří se ohýnek,
po dlažkách se šplhám výš,
roky v kapse rozkládám,
noc větší světla na refýž
a já se v čase propadám.

Bylo nám míň než jenom málo,
záletný slunce nás v rukou hrálo
a my jak pířka, lehce a líně,
vláli ve větru po Petříně.

První pusa pod stromem byla z těch,
co navždy jsou,
noc proseděl jsem za domem
a první ranní dvanáctkou
jsem na konečnou a pak zpět
jel ubřečenej jak ten svět,
co tušil, stejně jako vy,
že srdce chystá okovy.

Bylo to víc než jenom čistý
a my si byli úplně jistý,
že nejsou jiný, jiný stezky,
bylo nám hezky.

Jdeme spolu na pivo,
smějeme se vzpomínkám
a jednou za čas zacinká,
když je večer ošklivo,
ta dvojčediná dvanáctka,
co v Hlubočepích končila
tak jako naše praláska a slza,
co se rozpila.

Bylo nám míň než jenom málo.
Bylo nám míň...

V KAPKÁCH ROSY

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

Když k ránu z luk se mlha páří,
přichází na mý mládí stáří,
tok času zří se v kapkách rosy
a já zas myslím na kohosi.

Když k ránu z lesů vlhko šeptá,
na odpověď se nikdo neptá,
panuje ticho nad životem,
sny obehnané živým plotem.

A vzpomínky se spolu svádí,
touhy si nabízejí rámě,
modravé flétny nebe hladí,
paprsek smilně zalechtá mě.

Když k ránu usnou netopýři,
poslední hvězdy běží k mámě,
ještě se nikdo nerozhlíží,
když k ránu z luk se cvrkot
ptá mě.

RAMZOVÁ

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

VŠECKY JSOU STEJNÝ

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel
s citací básně Jaroslava Seiferta
Píseň o dívkách, 1923)

Mým jarním městem
kalná řeka teče,
sedm mostů ji spíná,
po nábřeží chodí
stovky krásnejch holek,
každá je jiná.

Od srdce k srdci
jdeš hřát si ruce
v žáru lásky beznadějný,
nábřeží je plný krásnejch holek,
všecky jsou stejný.

Všecky jsou stejný,
ale každá je jiná.

První duben, poslední den sezóny,
nebe líně rozhrnulo záclony,
rychlík se sem šplhá, až se vyšplhá,
když se chcete schovat,
je tu Ramzová.

Na rádiu Impuls hrajou příšerně,
možná ho tu lidem pouštěj záměrně,
jiný tady stejně nejde naladit,
stereotyp nahrazuje vnitřní klid.

Dobrou noc tu lišky liškám dávají,
každý jaro nějaký sny roztají
a už hraje zase jedna mollová,
příští konečná stanice Ramzová.

Servírka se zadívala do svahu,
přežít celou zimu, to chce odvahu,
rolbám už se sundávají radlice,
která bude asi příští stanice?

Ostrý vítr od Šeráku zašumí,
usmívá se, snad to jinak neumí,
dva zaběhlí běžkaři a bude šlus,
město čeká na poslední autobus.

Na sjezdovkách tráva kreslí mapičky,
sníh se loučí, hory půjdou do myčky,
sedačky se seřadily do řady,
pod vlekama lovci najdou poklady.

Jeden z nich až pod sjezdovkou červenou,
šťěstlí přeje těm, co nezapomenou,
zdobným písmem zapsala se do duše
krásná holka z restaurace Kaťuše.

Dobrou noc tu lišky liškám dávaly,
každý jaro nějaký sny roztály,
teď dohrála zase jedna hitová,
zasněžená, nekonečná Ramzová.

ZEMŘELÝ MĚSTO

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

Zemřelý město polyká stíny,
chybí mu panenky, krev, špína, miny,
chybí mu cokoli, co by si žilo,
vožrala na baru visel mi kilo.

Somráci, taxíci, šmelináři,
povyky, polibky, pravdaři, lháři,
slzy a jiný tekutiny,
chybí tu všechno, co bylo jiný.

Jen noční tramvaje, plněný vzduchem,
červený sedačky, až hanba čistý.
Kudy se smíme smát, okem či uchem?
Praha si od města koupila klystýr.

BÁRO

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

Nad obzorem zívá léto voňavý,
za horkým snem číhá další, c'est la vie,
pro sebe si broukáš Růže z papíru,
smutně na mě koukáš ze svého světadilu.

Báro,
tvoje čaro chytlo kaz,
léto v hodině této nemá čas.

Za hodinu slunko složí reparát,
chytnu slinu, připnu křídla, začnu hrát,
pro sebe si broukáš Růže z Texasu,
smutně na mě koukáš a já na kompasu

vidím, že Báro,
tvoje čaro chytlo kaz
a naše léto v hodině této nemá čas.

Potichu si broukáš, že růže uvadá,
smutně na mě koukáš a mě nic nenapadá,

jenom, že Báro,
naše léto skončilo.

TŘEŠŇOVÝ SAD

(Ondřej Fencel / Ondřej Fencel)

Courám se třešňovým sadem,
léto má po maturitě,
zmizel jsem sám sobě zadem,
do noci uteklo dítě.

Do noci, patronky hříchů,
kde sovy loví se slovy,
za ozvěn holčičích smíchů
padáme tmou do klukovin.

Bude si tančit a jásat,
s holkama u řeky vířit,
ve víně tone svět zásad,
pojd' domů, už budou čtyři.

Bude se po trávě válet,
s holkama zlobit, no lotr,
nad ránem skončí ten zálet,
vzbudí se od dětí fotr.

1. **Sen nenasytných kluků** [1:55]
2. **Temperami** [4:07]
3. **Holka z konce března** [3:14]
4. **Hráli jsme do rána** [3:47]
5. **Tvůj svět** [3:09]
6. **Duha nad Žižkovem** [3:29]
7. **Bylo nám miň** [5:00]

8. **V kapkách rosy** [1:58]
9. **Všecky jsou stejný** [2:33]
10. **Ramzová** [4:28]
11. **Zemřelý město** [2:35]
12. **Báro** [3:18]
13. **Třešňový sad** [4:05]

Celkový čas 44:08

Hromosvod:

Ondřej Fencl: zpěv (1–13), piano (1, 2, 5, 8, 10, 11), hammond (5, 6), wurlitzer (3, 7, 10, 11, 13), klávesy (2, 4, 13), akustická kytara (3, 12), gitalele (9), foukací harmonika (4, 9, 13)

Vojtěch Jindra: elektrická kytara (1–7, 10–13), akustická kytara (3, 5–8, 12, 13), barytonové ukulele (8), vokály (3, 5, 7, 10, 12), klávesy (12), jízda tramvají (11)

Hana Kašpárek Vyšínská: housle (1–13), vokály (2, 3, 5–7, 10–12)

Jaryn Janek: baskytara (1–7, 9–13), violoncello (8), vokály (3, 7, 9, 10, 12)

Tomáš Marek: bicí (1–7, 10–13), vokály (1, 3, 5–7, 10–12)

a hosté:

Vít Halška: perkuse (1, 3, 5–7, 9–13)

Matěj Belko: hammond (2, 5, 10), wurlitzer (1, 4–6, 12), prophet (2), elektrická kytara (4, 5), barytonová kytara (10), akustická kytara (10), vokály (1, 5, 10), tleskání (1)

Matěj Morávek: akustická kytara (5, 9), elektrická kytara (11), vokály (9), xylofon (5), programování (7), klávesy (9, 12), luskání (9)

Nèro Scartch: vokály (2, 11)

Aranžmá: Hromosvod

Produkce: Matěj Belko, Matěj Morávek, Ondřej Fencl, Vojtěch Jindra,
Něro Scartch (zpěvy)

Nahráno v únoru 2023 ve studiích SONO a v březnu až září 2023 v Praze
(NAPA Records ad.), Karlových Varech (Jindřich Tolar & Studio D) a ve Zlíně.

Zvuková režie: Matěj Belko a Milan Cimfe

Mix: Matěj Morávek v létě 2023 v Praze a ve Zlíně

Mastering: Petr Vavřík, studio V Zlín

Management: Ondřej Fencl

tel. +420 776 271 440, ondrej.fencl@seznam.cz

Vydalo nakladatelství Galén, Na Popelce 3144/10a, 150 00 Praha 5

Design © Maťo Mišík, 2023

Photos © Mia Feres, 2023

© + © 2023 Galén

GALÉN XXX

Donio

Remedis
ERGO centrum a Nadace

